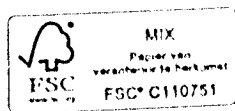

Eveneens van Sarah Lark:

Het land van belofte
Het lied van de wolken

SARAH LARK

DE ROEP
VAN
HET LAND

Eerste druk september 2013

Oorspronkelijke titel *Der Ruf des Kiwis*
Copyright © 2009 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2013 voor deze uitgave:
De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert
Omslagontwerp Hans Gordijn, Baarn
Omslagillustratie Thinkstock.com
Auteursfoto omslag Gonzalo Pérez
Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn
Landkaarten Reinhard Börner

ISBN 978 90 325 1414 3

ISBN e-book 978 90 325 1415 0

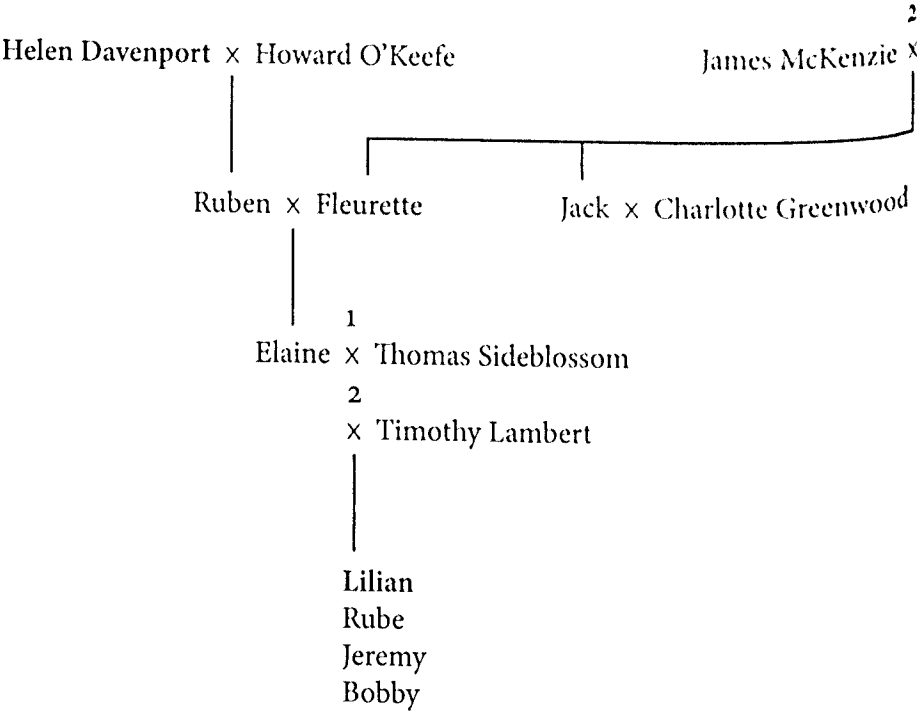
NUR 302

www.dekern.nl

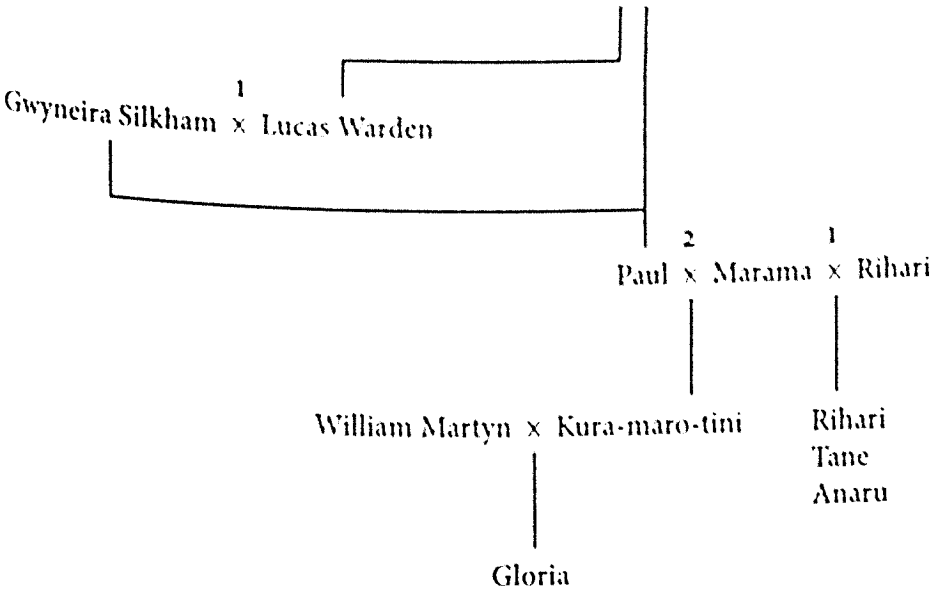
Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
vooraafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter herinnering aan Einstein en Marie Curie

Gerald Warden

Opvoeding

Canterbury Plains, Greymouth

Christchurch, Cambridge

1907 - 1908 - 1909

'Een wedstrijdje! Kom op, Jack, tot de ring van de stenen soldaten!'

Gloria wachtte Jacks antwoord niet af, maar bracht haar voskleurige pony naast zijn paard in de startpositie. Toen Jack berustend knikte, drukte Gloria zacht haar knien tegen de flanken van haar pony, die er meteen vandoor ging.

Jack McKenzie, een jonge man met roodbruin krullend haar en rustige, groenbruine ogen, spoorde zijn paard ook aan tot galop en reed achter het meisje aan over het bijna eindeloze grasland van Kiward Station. Jack zou Gloria nooit kunnen inhalen op zijn sterke maar langzame Cob-Wallach, bovendien was hij te groot voor een jockey, maar hij gunde het meisje dat plezier. Gloria was ontzettend trots op haar razendsnelle pony uit Engeland, die eruitzag als een minivolbloed. Volgens Jack was dit het eerste verjaardagscadeau van haar ouders waar Gloria echt blij mee was. De inhoud van de pakjes uit Europa die anders met onregelmatige tussenpozen werden afgeleverd, was niet bepaald spectaculair te noemen: een jurk met ruches, een waaier en castagnetten uit Sevilla, goudkleurige schoentjes uit Milaan, een minuscule handtasje van struisvogelleer uit Parijs... Allemaal dingen die op een schapenboerderij in Nieuw-Zeeland niet bepaald nuttig waren en zelfs te extravagant voor een bezoekje aan Christchurch.

Maar Gloria's ouders dachten niet aan dat soort dingen, integendeel. William en Kura Martyn vonden het waarschijnlijk grappig om de suffe mensen in de Canterbury Plains door een vleugje 'mondaine wereld' te choqueren. Ze hadden totaal geen last van remmingen of verlegenheid en gingen ervan uit dat dat ook voor hun dochter gold.

Terwijl Jack in een halsbrekend tempo over de landweggetjes racete om het meisje niet uit het oog te verliezen, dacht hij aan Gloria's moeder. Kura-marotini, de dochter van zijn halfbroer Paul Warden, was een exotische schoonheid die gezegend was met een buitengewone stem. Ze had haar muzikaliteit waarschijnlijk meer te danken aan haar

moeder, de Maori-zangeres Marama, dan aan haar blanke familieleden. Kura had als kind al de wens gehad de operawereld in Europa te veroveren en had continu haar stem getraind. Jack was samen met haar opgegroeid op Kiward Station en dacht zelfs tegenwoordig nog met afschuw aan Kura's zangoefeningen en haar eindeloze pianospel. Toch had het er helemaal niet naar uitgezien dat ze haar dromen kon verwezenlijken, tot ze in haar echtgenoot, William Martyn, eindelijk de bewonderaar vond die haar talenten tot hun recht kon laten komen. Kura en William waren al jaren op tournee door Europa met een groep Maori-zangers en -dansers. Kura was de ster van het ensemble, dat met traditionele Maori-muziek en westerse instrumenten eigenzinnige interpretaties ten gehore bracht.

'Gewonnen!' Handig hield Gloria haar pony in bij de rotsformatie die 'de ring van de stenen soldaten' werd genoemd. 'En daar zijn de schapen ook!'

De kleine kudde ooien was de eigenlijke reden voor het uitstapje van Jack en Gloria. De dieren waren ervandoor gegaan en graasden nu in de buurt van de ring van de stenen soldaten op een stuk land dat de lokale Maori's als heilige grond beschouwden. Gwyneira McKenzie-Warden, die de boerderij leidde, respecteerde de religieuze overtuigingen van de oorspronkelijke bewoners, ondanks het feit dat het land eigendom was van Kiward Station. Er was voldoende weidegrond voor de schapen en de koeien, zodat er geen enkele reden voor was dat de dieren op een Maori-heiligdom rondliepen, en daarom had ze Jack tijdens de lunch gevraagd de schapen van die plek weg te drijven.

Gloria was het daar absoluut niet mee eens. 'Dat kan ik toch wel doen, oma! En Nimue moet immers nog veel leren!'

Nadat ze haar eerste eigen herdershond had getraind, had Gloria behoefte aan grotere opdrachten op de boerderij, tot grote vreugde van Gwyneira.

Ze glimlachte naar haar kleindochter en knikte. 'Dat is goed, maar Jack gaat met je mee,' zei ze, hoewel ze eigenlijk niet goed wist waarom ze het meisje niet in haar eentje liet gaan. In feite was er geen enkele reden zich zorgen te maken: Gloria kende de boerderij als haar broekzak, en alle mensen op Kiward Station kenden Gloria en hielden van haar.

Met haar eigen kinderen was Gwyneira lang niet zo voorzichtig geweest. Haar oudste dochter Fleurette reed al op haar achtste de zes ki-

lometer naar het schoolje dat Gwyneira's vrienden Helen indertijd bij haar boerderij had opgericht. Maar met Gloria was het anders, want Gwyneira's hoop was helemaal gericht op de enige wettige erfgename van Kiward Station. Alleen in de aderen van Gloria en Kura-marotini stroomde het bloed van de Wardens, de feitelijke oprichters van de boerderij. Bovendien was Kura's moeder Marama afkomstig van de plaatselijke Maori-stam, zodat Gloria ook door de oorspronkelijke bewoners werd erkend. Dat was belangrijk, want er bestond al van oudsher rivaliteit tussen de Wardens en Tonga, het stamhoofd van de Ngai Tahu. Tonga hoopte het land door een huwelijk tussen Gloria en een Maori van zijn stam nog meer onder zijn invloed te kunnen brengen. Deze strategie was mislukt bij Gloria's moeder Kura. En Gloria had tot nu toe geen enkele belangstelling getoond voor de leefwijze en de cultuur van de stam. Ze sprak natuurlijk vloeiend Maori en luisterde heel graag als haar oma Marama de oeroude sagen en legenden van haar volk vertelde. Maar ze voelde alleen een band met Gwyneira, haar tweede echtgenoot James McKenzie en vooral hun zoon Jack.

Jack en Gloria hadden altijd al een bijzondere band met elkaar gehad. De jonge man was vijftien jaar ouder dan zijn halfachternichtje en in Gloria's eerste levensjaren was vooral hij degene geweest die haar had beschermd tegen de luimen en de desinteresse van haar ouders. Jack had nooit veel opgehad met Kura en haar muziek, maar Gloria mocht hij al meteen na haar eerste kreetje – letterlijk, zoals Jacks vader graag zei. De baby begon namelijk steeds hard te huilen zodra Kura de eerste pianotoetsen aansloeg. Jack had daar alle begrip voor en daarom sleepte hij Gloria altijd als een puppy met zich mee.

Inmiddels was niet alleen Jack bij de stenen cirkel aangekomen, maar ook Gloria's hond Nimue. De bordercollië hijgde en keek bijna verwijtend op naar haar vrouwtje. De hond vond het maar niets als Gloria voor haar uit reed. Voordat de pijlsnelle pony uit Engeland er was, was ze gelukkiger geweest. Maar ze rende meteen weg toen Gloria haar met een schril fluitje naar de schapen stuurde, die verspreid tussen de rotsen aan het grazen waren. Terwijl Jack en haar trotse vrouwtje goedkeurend toekeken, dreef Nimue de dieren bij elkaar en wachtte vervolgens op nieuwe instructies.

Gloria leidde de kudde behendig naar huis. 'Zie je wel, ik had het ook alleen kunnen doen!' Gloria keek Jack met een triomfantelijke blik aan. 'Wil je dat tegen oma zeggen?'